

Tscherning: Det, som den sidste ærede Taler bemærkede, er der vist ingen Tvivl om, heller ikke fra det Medlems Side, der søgte at gjøre det klart, at det ikke var gennem Forslagsretten, man skulde søge at paatvinge Ministeren forøgede Udgifter; men saavidt jeg har forstaaet dette Medlem, har han kun advaret imod at benytte Forslagsretten paa denne Maade, og det er vist meget rigtigt. Man maa i den Henseende være yderst afholdende; man er vist ofte kommen videre, end man burde, og derfor er man ogsaa kommen til her idag at høre som en almindelig Grund for flige Forlangender: Have vi ikke givet til det og det, hvorfor skulle vi da ikke give til det og det? Og blive vi saaledes ved, saa spørger tilsidst Enhver: Gaaer jeg ikke Noget til min Kjøle? (Afbrydelse). — ikke til min Kone, men til min Kjøle. — Ved første Behandling stillede den ærede Rigsdagsmand for Randers Amts 1ste Valgkreds (A. Hage) sig som den General, der vilde føre en, som han meente, meget lille Armee, da den, troede han, kun kom til at bestaae af ham selv, mod alle de Foranstaltninger, der fra Regjeringens og Rigsdagens Side bleve gjorte igjennem Pengeunderstøttelse til Fremme af Industri, Agerbruget etc.; jeg tog mig da den Frihed at lade mig hverve under ham som Soldat, idet jeg vedblivende vilde tjene i den Retning, ligesom før; men idag har jeg nogen Anledning til at beklage mig over min General; thi for det første lod han tvivlende, om han i kommende Samlinger vilde blive ved at forfægte denne Sag, og derved svækker han Betydningen af sine Angreb. Et væsentligt Middel, hvorved man kan faae Forsamlingens Hjælp i flige Sager, er nemlig at blive saaledes ved, at den bliver trættet; naar Forsamlingen bliver overbevist om, at den ikke noget Nar slipper for disse Angreb, saa siger den tilsidst: For at slippe dem maae vi dog give den Mand Ret i Noget — saa vinder man Terrain; men naar Angriberen derimod siger: Det er tvivlsomt, om jeg vil komme igjen til næste Nar, saa siger Forsamlingen: Lad os da prøve, maaskee slipper vi næste Nar for noget Angreb. Det troer jeg altsaa ikke var godt betænkt af det ærede Medlem; men hvad der efter min Mening var

endnu mindre vel betænkt, var, at hvergang han fuldkommen rigtigt havde fremsat en almindelig Sætning, som han med et lille Forslag til at afhjælpe Ulemperne, d. v. s. han viste Rigsdagen, hvorledes den selv, blot ad en anden Vej, kunde komme ind paa det samme Understøttelsesgebeet. Dette gjorde det ærede Medlem ved et Par Leiligheder; han sagde omtrent som saa: Troe da de ærede Medlemmer ikke, at de kunne komme til at hjælpe det og det? So, nu skal jeg nævne dem en Methode — og det var ved en saadan Leilighed, han kom til at tale om Fiskeri = Skippernes Frihed for Værnepligt; men det var vist en uheldig Methode. Den ærede Kultusminister, der ved denne Leilighed paa en vis Maade optraadte i Indenrigsministeriets Tjeneste, og velbegrundet, efter som han i længere Tid har havt Saameget at gjøre dermed, svarede det ærede Medlem for Randers Amts 1ste Valgkreds, at hans Batterier vare for store mod de Bygninger, han vilde skyde sammen; de Smaasummer, der nu begjæredes til alle disse forskjellige Formaal, vare ikke af en saadan Natur, at det var værd at opkjøbe et saa svært Artilleri imod dem. Dertil vil jeg, Sagen seet fra det ærede Medlems Standpunkt, thi jeg vedkjender mig hans Anskuelse, sige, at Summerne, der begjæres, ere meget for smaa til at naae de Formaal, man sigter til, men at der i disse smaa Summer, som begjæres, ligger Erkjendelsen af, at man ikke ved Midler af den Art fornødtigvis kan naae disse Formaal. Dermed gaaer jeg ikke løs paa — og jeg har heller ikke farenet mig med Noget i Udvalget derom — at nægte de Summer, der nu eengang foreløbigt ere givne, idet jeg nemlig erkjender, at vi ikke give dem som noget i sig selv Fornødtigt, ikke som noget i sig selv Principmæssigt, men fordi vi ikke pludselig kunne komme fra en Maade at styre Sagerne paa til en anden; vor Regjering maa i nogle Nar have nogle faa Midler i Hænderne for at affinde sig med Fortiden, og Alt, hvad vort Ragemaal efter min Mening kan gaae ud paa, er, at Regjeringen ikke i flere af disse Sager handler som den, der vil affinde sig med en Fortid og søge at gjøre os frie for denne Maade at behandle Tingene paa, men vedblivende benytter Midlerne til at